

ALLAÐI A SLEV««

dik á seg. Eg varð kallað »Beinta Lús« í eitt tíðarskeið í staðin fyri »Beinta Slev«, men kortini, so

hekk »Beinta Slev« við.
– Fólki tveittu sigarettir í hárið hjá mær, bæði tendraðar sigarett-

stubbar og gamlar, so hárið brendist. Hvørjaferð eg var í býnum, bleiv eg næstan álopin. Fólki róptu eftir mær, blakaðu gløs eftir mær og øskubíkir og hóttu við at sláa ella banka meg. Tað kom eisini fyri, at eg varð sligin, so fyri at klára at fara út, fór eg at drekka meira, enn eg nakrantíð skuldi havt gjørt.

– Eg drakk meg fulla, soleiðis at eg ikki nýttist at minnast alt, sum hendi. Eg drakk fyri at gloyma allan mótgangin eina løtu, so eg kundi lata sum um, at eg hevði havt eitt gott kvøld sum øll hini. Soleiðis kundi eg eisini siga við meg sjálva, at tey bláu merkini og tað bláa eygað, eg hevði eftir ein býtur var tí, at eg hevði verið for full. Ikki tí at nakar hevði viljað mær nakað ilt. Eg tók skuldina á meg sjálva, tí tað var lættari enn at hugsa, at tað vóru hini, sum vildu mær ilt.

Og hon greiðir víðari frá, at tað kom ofta fyri, at hon fór heim til hús, áðrenn hon yvirhøvur kom oman í býin.

Og dansistøðini hjálptu onkuntíð og tveittu fólki út, um tey vórðu ov ógvuslig.

Eg gjørdist rótin til alt ilt

– Tað kom til eitt tíðarskeið, har eg fór at síggja, at vinkonurnar hjá mær eisini fingur ringt orð á seg, tí at tær vóru mínar vinkonur. Eg gjørdi tí av at halda meg burtur frá teimum, fyri at tær ikki skuldu fáa tað líka sum eg hevði tað og soleiðis, at tær kundu hava tað gott saman við hinum fólkunum.

– Eisini royndi eg at halda meg burtur frá systkinum mínum, soleiðis at eingin visti, at tey vóru í familju við meg, ella høvdu nakað við meg at gera. Eg royndi at verja tey rundan um meg, soleiðis at eg ikki skuldi oyðileggja nakað fyri tey, tí onkursvegna var tað eg, sum var trupulleikin og rótin til alt ilt, helt eg sjálv.

So minnst hon einaferð, at hon kom heim úr skúlanum við einum bláum eyga og mamman spurdi, hví hon hevði fingið blátt eyga.

»Fólki tveittu sigarettir í hárið hjá mær, bæði tendraðar sigarettstubbar og gamlar, so hárið brendist«

– Eg tordi ikki at siga sannleikan. Eg greiddi henni frá, hvussu ein drongur royndi at sláa ein annan drong, men kom til at sláa meg, so tað var av óvart, at eg hevði fingið blátt eyga, tí eg stóð fyri. Sjálvt um tað í veruleikanum var drongurin, sum hevði sligið meg við vilja.

– Eg vildi bara ikki hava, at mamma ella nakar skuldi stúra fyri mær, so eg fortaldi teimum lítið og einki. Enn í dag vita tey ikki alt, sum er hent mær. Eg klári illa at greiða teimum frá øllum. Tað er hart fyri meg, tí eg veit, at tað særir tey. Tey eru so góð við meg, og eg vil bara verja teirra kenslur, sigur hon.

Happingin steðgaði, tá hon var 28 ár, tí tá flutti úr Havnini.

– Men tað var forferdeligt, tey árin tað var. Tað vóru eisini hatursíður um meg á netinum. Eg minnst ikki, um tað var ein heimasíða ella bólkar á ymiskum sosialu síðunum sum vóru tá. Eg havi fortongt nógvar av mínum upplivingum. Ofta, tá eg siggi fólki og kenni tey aftur, so ivist eg ofta, um tað er av góðum ella ringum minnum, at eg minnst persónin. Hevur tú gjørt mær nakað ella ikki? Tað er keðiligt, tí tað er so ofta. Føroyar eru eitt so lítið land, at tað kann ikki umgangast.

Óttin fyri at missa sonin

– Í dag livi eg eitt lív við kroniskum tunglyndi og ótta, ótta sum eg eri væl greið yvir, er heilt

»Eg stúri hvønn dag fyri at missa sonin, bara tí at eg eri eg«